

Forfatter: Ploug, Carl

Titel: Jenny Lind

Citation: Ploug, Carl: "Jenny Lind", i Ploug, Carl: *Samlede Digte*, 1876, s. 137. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-plough01-shoot-workid68503/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte

Du var en Fader kjærlig, varm og huld
Engang for hver Discipel, — det sig lønner:
Barnløs, Du fik af Børn et talrigt Kuld,
Thi, Fader, Vi er' alle dine Søner!

Vor Tanke flyver over Belt og Fjord
Til Barndomshjemmet tidt og mangesinde;
Hvergang den dvæler der, den kjærlig snor
Sin Blomsterkjæde om „den Gamles“ Minde.
Vær trøstig! løft dit Hoved, let for Sorg!
Buk ikke under for ukjendte Smerter!
Hist venter Dig din Tak i Himlens Borg,
Her lever den og dø'r med vore Hjerter!
Gamle Disciple.

Jenny Lind.

Der gaar en Susen gennem Svcas Skove,
Hvor Granen hvisker sømt med Birkens Kviste;
Mod Klippen ruller sig Mælarens Vove,
For, trykket mod dens kolde Barm, at briste;
Og i den stille Aften Taagen drager
Sit hvide Slør henover Sø'r og Moser,
Dugtaaren perler paa de friske Roser,
Og Droslen smeltende i Busken klager.

Naar Nordens korte Sommer gløder prægtigst,
Et Vemod dybt og inderligt den aander;
Naar Livets dunkle Kræfter virke mægtigst,
I deres Samklang sig en Smerte vaander:
Det er, som Blad og Blomst, som Land og Bølge
Af Kjærlighedens tause Kummer trængtes,
Som efter en Forløsningsstund de længtes,
Som aned de den Død, der brat skal følge.

Og dette Vemod i din Stemme bæver,
Og denne Længsel zitter i din Trille;
I hver en Klang, som fra din Læbe svæver,
Udstrømmer Kjærlighedens rige Kilde:
Og hvad Naturen taler uden Mæle,
Og hvad den drømmer, men ej kan udtale,
Det blev det givet Dig i Sang at male,
Ved Toner at forklare og besjæle.

Hvorhen Du derfor gaar i Nordens Riger,
Bag Havfrubeltet under Bøgekroner,
Hvor Granen dufter, og hvor Fjeldet stiger,
— Er altid hjemme Du og dine Toner:
Og ingen Kvad, i Kunstens Skoler lærte,
Og ingen Efterklang af Sydens Fylde
Kan Nordens haarde Kraft, som Du, fortrylle,
Thi naar Du synger, slaar dets eget Hjerte!

Farvel! — Tilbage til det Folk Du vender,
Hvortil Dig Blodets Baand har stærkest bundet;
Men glem ej over det de fjerne Frænder!
Glem over Birgers Stad ej Øresundet!
— Og naar igjen de milde Sommervinde
Befolke Gefions Vang med Blomsters Klynge,
Kom saa igjen! -- De bedste skal vi slynge
Da til en Krands for Nordens Sangerinde!

Ordets Ridder.

Paa Kisten er Ridderens Sværd nu lagt,
Hans Harnisk og Skjold i Museet hænger,
Hans flygtige Livs romantiske Pragt
Kun svagt gennem Sagnenes Taage trænger;
Den Borg, som hans vældige Haand har bygt,
Hvor Kampen han trodsed og bortdrømte Freden,
Nu skjuler en Ælling, der sysler beskedent
Med Bøndernes Tugt eller Studenes Røgt.

Der fægtes ej mer af Mand imod Mand
For Land og for Drot, for Frihed og Ære;
Thi Krig blev et Haandværk, Soldaten en Stand,
Og blinde Maskiner de staaende Hære;